

A close-up portrait of an elderly man with a balding head, smiling warmly. He is wearing a brown suit jacket, a white dress shirt, and a red tie with a white geometric pattern. The background is dark and out of focus.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Hôn Mê Tam Cảnh

Toulouse 17-12-1982

Hôn Mê Tạm Cảnh

Toulouse, ngày 17 Tháng 12, Năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi được trình diện các bạn nơi đây, cũng vì tình thương của các bạn. Tất cả các bạn tu học khắp nơi, bên Mỹ, Montréal và các nơi tôi đã đến, đều gửi tình thương hướng về các bạn, cầu chúc các bạn an khang, tinh tấn tu luyện. Chúng ta luôn luôn thôn thức được ngày hội tụ chung vui đông đảo của chúng ta qua hành trình tu học.

Cho nên mỗi người đều một hoàn cảnh, sự may mắn cũng đã đến với chúng ta rất nhiều, được sống trên mảnh đất tự do, được trao đổi, được ghi chép những lời thuyết giảng, bàn cãi, để mọi người chúng ta được tu học.

Tôi thấy chúng ta có Đại Phước, có phần hồn được thấy và nhắc nhở ý chí của mọi cá nhân hành thiện. Tiện đây tôi có làm một bài thơ và chúng ta sẽ bàn luận lý giải ý nghĩa của bài thơ này như sau:

Luân hồi tại thế cảnh hôn mê

Thật sự bình tâm hướng trở về

Chơn trạng qui hình tâm tự thức

Bước vào điển giới tự về quê.

Về quê giải tỏa muôn bề

An vui sống động tâm mê giải trừ

Bình tâm học hỏi vui chơi

Vinh quang thanh đạm giải lười giải mê

Thức hồn chẳng có chán chê

Vía hồn tương hội tương kê giải thông

Giữ lòng thanh tịnh tiến tòng

Thế gian tạm cảnh lòng vòng khó an

Tạo ra muôn cảnh muôn đàng

*Chung vui cũng phải giữ an tâm hồn
Luật sanh sanh hóa trường tồn
Dù cho muôn loại rõ còn thực hư
Chưa minh tỏ ý chê cười
Đạo tâm sẵn có hướng về hư không
Chẳng còn chờ đợi ngóng trông
Vượt tầng ô trược một lòng đến nơi
Bên trên có cảnh có Trời
Có nhà có cửa có lời nhủ khuyên
Sửa mình tiến hóa triền miên
Thâm tâm an lạc đạt duyên Phật Trời.*

“*Luân hồi tại thế cảnh hôn mê*”: Thật sự chúng ta từ đâu đến đây? Mọi người không tu học, không lập lại trật tự cho chính mình, không bao giờ thấy chúng ta đã từ đâu đến đây? Có phải chúng ta sống với cảnh hiện tại trước mắt, thấy đầy đủ phương tiện tiền của nhưng mà trong cái cảnh hôn mê, chưa biết mình ở đâu đến

đây! Rồi sẽ về đâu? Mắt lơ tóc bạc run rẩy chẳng biết mình từ đâu đến

Thật sự các bạn đã nhìn nhận rằng: Chúng ta đang ở trong cảnh hôn mê, không hiểu mình, không biết sử dụng khả năng của chính mình để sống trong lẽ sống hiện tại, đau khổ vô cùng, nhưng mà hí hã đấu tranh. Rốt cuộc cũng phải buông bỏ mà đi, không biết đi đâu? Có gia cang, có đủ thứ phương tiện, để sưởi ấm hiện tại, nhưng mà rốt cuộc không ôm đi được! Có cái bản tánh hư tật xấu rõ rệt, chê bai, khi dễ, phản trắc đủ thứ nhưng mà rốt cuộc ra đi cũng không mang đi được. Đã vun bồi rất nhiều bản chất xấu hổ đó, đê tiện đó nhưng mà rốt cuộc cũng không mang đi được. Vậy chúng ta sẽ đi đâu? Chúng ta học gì ở tương lai? Hay là ta chết là hết?

Ta quyết đấu tranh, ta quyết báo hại thiên hạ kỳ này,

rồi chúng ta hưởng cái gì? Ta trách móc đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi ta hưởng cái gì? Ta chê bai đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi ta hưởng cái gì? Rốt cuộc ở trong cái cảnh hôn mê vô tận mà không hiểu được, không lo tu học, rồi sau này xuống Địa Ngục chỉ biết khóc mà thôi.

“Thực sự bình tâm hướng trở về. Chơn trạng qui hình tâm tự thức”: Thì chúng ta dùng, thực sự bình tâm phải lấy lại sự quân bình sẵn có trong nội tâm chúng ta, để hướng trở về căn bản thực chất của chính mình.

“Chơn trạng qui hình”: Chơn trạng của ta đâu có phải thể xác này là chủ. Hồn ta là chủ, mới kêu là chơn trạng qui hình. Tâm tự thức: Khi mà chúng ta trở về căn bản thì chúng ta lại càng phải gánh vác nhiều hơn, phải chịu đựng nhiều hơn, phải học nhẫn nhiều hơn. Chứ đừng nói tôi ngày hôm nay làm cha mẹ, tôi học nhẫn

nhiều quá, rồi tôi chán cái nhân, thì cũng như không! Tôi đã làm phước quá nhiều rồi, tôi kể ơn thiên hạ, thì kể cũng như không! Cho nên phải hiểu, phải hiểu cái tánh tâm tối, yếu hèn, phản trắc của chính mọi cá nhân mà tiến dũng vào trong con đường sáng suốt, mở lượng hải hà đón nhận thanh quang. Đó, để học hỏi thêm, con đường thênh thang chúng ta đã và đang đi, đâu có phải bao nhiêu đó các bạn ơi! Các bạn đấu tranh, các bạn đã làm cái này cái kia nhiều rồi, trì trệ đến lớn, đã làm rất nhiều mà kết quả đâu? Rốt cuộc, xem lại bản tánh và tư tưởng một chút xem, bạn cũng là một con người yếu hèn mà thôi.

“Bước vào điển giới tự về quê” : Chúng ta phải đổi đường khác trong nội thức của chúng ta, chúng ta phải đổi. Sự sáng suốt của chúng ta do điển của càn khôn cấu trúc phản ảnh, chúng ta có sự sáng suốt thì chúng ta mới bước vào điển giới, mới là về quê xưa chốn cũ.

Ý động là tâm động thần tri, ý vừa động là phải đến nơi. Đó là cái thực chất trong cơ tiến hóa.

Cho nên cái phương pháp chúng ta thực hành đây là Pháp Như Ý rõ ràng, các bạn đã khai thông bộ đầu, khai thông ngũ tạng rồi các bạn nghĩ gì? Nghĩ có ý chí! Ý các bạn động là nó phải đến nơi. Chỉ có điện mới có sự giao cảm mau lẹ trong tức khắc. Còn tâm đời làm sao có được? Mà lý lẽ các bạn đã phô bày đây là lý lẽ giới hạn của mức tiến của chính bạn mà thôi! Bạn làm được gì? Hết tận lực của các bạn chỉ dành được một mảnh đất, rồi ôm mảnh đất đó mà chôn cả tâm lẫn thân, có được gì đâu? Cho nên chúng ta thấy đường lối đi đứng của chính chúng ta đã hoạch định đều là sai lạc mà chúng ta đã sống trong cảnh hôn mê. Việc đang làm mà chưa hiểu việc này là việc gì? Các bạn đang làm công việc hằng ngày, kích động và phản động là để cho các bạn thức tâm, các bạn học bài, các

bạn học kinh vô tự đó bạn! Nhưng mà chưa thức tâm thì chừng nào mới là học sự thức tâm để trở về với căn bản.

Cho nên địa ngục đã dành sẵn cho các bạn đau đớn vô cùng, sẽ đánh đập các bạn, lúc đó các bạn mới khóc. Ngay ở thế gian chúng ta đã bị khảo rất nhiều, bị trừng trị rất nhiều nhưng mà cũng chưa có thức giác, còn tạo con đường sai lầm để xâm chiếm người này, người kia, người nọ. Rốt cuộc cũng chả đi đến đâu vì luật Trời có! Thấy vậy chớ luật Trời có! Những người yếu hèn có thể bị người ta giết không? Không! Có luật Trời! Những người yếu ớt được bảo vệ bởi luật Trời!

Cho nên các bạn đừng sai lầm điều đó mà quên sự sáng suốt căn bản để xây dựng tiến hóa đời đời bất diệt, rồi đâm ra khổ não, sầu bi ở tương lai.

Về quê giải tỏa muôn bề

An vui sống động tâm mê giải trừ.

Chúng ta trở về với thanh cảnh, chúng ta trở về với sáng suốt thì ta mới giải tỏa muôn bề. An vui sống động tâm mê giải trừ: Chúng ta lúc đó thấy luật quân bình đã về. Ta nắm được chìa khóa để đi, sống động cái tâm mê, hồn chúng ta được giải trừ, không còn lưu luyến những sự ham mê đó nữa.

Thức hồn chẳng có chán chê

Vía hồn tương hội, tương kê giải thông.

Cái hồn của chúng ta thức giác thì thức giác chẳng có chán chê, thấy việc làm và trách nhiệm của chúng ta. Phải làm nhiều thì phải tiến tới và tiến trong thanh tịnh sáng suốt du dương, hòa ái tương thân, không

phải tiến tới trong sự eo hẹp ghen ghét nữa. Chúng ta phải xóa bỏ tất cả những sự tối tăm sẵn có của chính chúng ta.

Vía hồn tương hội, tương kê giải thông: vía hồn nó mới tương hội được. Vì ta nói ta có hồn vía, mà trong này động loạn rồi không có chỗ ở. Vía cũng không có chỗ đứng mà hồn cũng không có chỗ ở. Rồi đâm ra buồn bực, không có giải tỏa, không có được việc gì hết trôi. Người ta nháy mắt nghĩ việc đại sự mà mình ba tháng chưa nghĩ ra cái việc gì hết. Mình cũng mang chức ông này, ông nọ, ông kia, nói rần rần chẳng làm được việc gì, vì sao? Vì sự động loạn hồn vía không có nơi trú ngụ làm sao có cơ giải bày trong tâm thức.

Cho nên chúng ta càng tu, càng thấy sự thanh nhẹ, sự quân bình, sự sáng suốt là một hội đồng của tâm rất quan trọng.

Giữ lòng thanh tịnh tiến lòng

Thế gian tạm cảnh lòng vòng khó an.

Chúng ta phải giữ lòng thanh tịnh, tiến tòng đi tới một cảnh chính xác phải học, chớ đừng có chê và đừng vội khen. Nếu mà chúng ta vội chê và vội khen thì chúng ta đi trong sự mê chấp mà thôi.

Thế gian tạm cảnh lòng vòng khó an: Thế gian tạm cảnh mà thôi, các bạn lái được chiếc xe hơi, có căn nhà tốt, không phải nhà các bạn đâu! Một ngày nào đó Trời cũng lấy lại, rồi các bạn sẽ ra đi, chứ không phải nói bạn đầy đủ đâu! Chưa đầy đủ, vì tạm cảnh mà bạn, không phải là thực cảnh đâu! Thực cảnh thì bạn mới vỗ ngực nói đây là của tôi, còn tất cả những cái gì đây là các bạn mượn từ đạo đức đã ân ban cho các bạn, các bạn phải thực hiện tình thương và đạo đức, thấy rõ rằng đây là có vay và có

trả. Nếu chúng ta được giàu có mà tâm chúng ta ác độc thì không bao giờ các bạn hưởng được đâu. Các bạn phải tự dày xéo các bạn trong giờ phút lâm chung, lúc đó các bạn mới thấy luật Trời rõ hơn.

Tạo ra muôn cảnh muôn đàng

Chung qui cũng phải giữ an tâm hồn.

Tạo đủ thứ hết, nghĩ đủ thứ hết, suy tư thế cuộc đủ thứ hết rồi cũng phải nghĩ lúc an tâm hồn, phải giữ cái tâm hồn cho nó an. Nếu các bạn tạo cho nhiều mà tâm hồn các bạn không an thì đâu có làm được cái việc gì? Không hưởng chỉ tự phá hoại lấy chính mình mà thôi!

Luật sanh sanh hóa hóa trường tồn

Dù cho muôn loại rõ còn thực hư.

Luật sanh sanh hóa hóa trường tồn, thấy rõ không?

Sanh trụ hoại diệt luôn luôn còn trên mảnh đất phù
sanh này để chứng minh cho con người thấy rằng:
Chúng ta xuống đây được điều luyện trong bãi trường
thi, trong cái cơ tiến hóa rõ rệt.

Dìu cho muôn loại rõ còn thực hư: Dìu cho tất cả muôn
loài biết cái nào là thực cái nào là hư, cái nào đời đời
và cái nào giả tạm!

Chưa minh tỏ ý chê cười

Tâm minh lại tự giải lười giải mê.

Chưa hiểu được tỏ ý chê cười, ta đây là hay, ta đây
là kinh nghiệm nhưng mà rốt cuộc mới thấy rõ mình
đã tự cười mình và mình đã tự phá hoại mình. Lúc ta
minh lại, là lúc ta tự giải lười giải mê. Thấy tôi bê trễ,
thấy tôi bị mê hoặc bởi ngoại cảnh, không giá trị và
đưa tôi đến cái chỗ kêu bằng sai lầm.

Thực hành lại rõ muôn bề

Đạo tâm sẵn có hướng về hư không.

Thực hành mới rõ muôn bề: Chúng ta hành một ly hay một ly, được một tác hay một tác nhưng mà không chịu hành, rồi dựa trong lý thuyết thì càng ngày càng bê trễ hơn.

Đạo tâm sẵn có hướng về hư không: Mỗi người có luật quân bình mới có sự sáng suốt. Các bạn không có luật quân bình làm sao có âm thanh cho các bạn nói ra, đi đứng được? Đó, cho nên các bạn đã đủ điều kiện là có luật quân bình để hướng về hư không. Hướng thượng chừng nào các bạn mới giải tỏa và các bạn không còn yếu hèn nữa!

Chẳng còn chờ đợi ngóng trông

Vượt tầng ô trọc một lòng đến nơi.

Chẳng còn chờ đợi ngóng trông sự gì của Bề Trên ban bố hay không? Chính mình phải tiến tới đánh lễ Bề Trên, tốt hơn!

Vượt tầng ô trọc một lòng đến nơi: Chúng ta vượt cái tầng ô trọc, chúng ta là một hoa sen sáng suốt mà bị giam ở dưới bùn, đang vun bồi để tiến lên thành tựu một đóa hoa sen tốt đẹp mà không chịu vươn lên thì làm sao có một hoa sen tốt đẹp ứng chiếu. Trên bộ đầu các bạn là một hoa sen là một tâm điển rõ rệt, ở dưới bùn mà không có hôi tanh mùi bùn rõ ràng, một lòng đến nơi để đạt càng ngày càng sáng suốt.

Nói các bạn lớn tuổi chứ, các bạn ở thế gian mấy chục năm chứ nhưng mà cái hoa sen sống lâu hơn các bạn,

các bạn thấy chưa?

Nơi nào cũng có hoa sen. Địa Ngục cũng có hoa sen, Thế Gian cũng có hoa sen, Thiên Đàng cũng có hoa sen, hóa hóa sanh sanh vô cùng tượng trưng tâm trí của nhân loại tại thế, để rõ mức tiến tại thế, để rõ mức tiến sẵn có, nơi nào họ cũng có báo cáo cho các bạn biết là hoa sen, gương sen có thật.

Bên trên có cảnh có Trời

Có nhà có cửa có lời nhủ khuyên.

Trên trung thiên thế giới, các bạn đi là các bạn có cơ hội thấy có cảnh có Trời chứ không phải không? Nhiều bạn đã thấy được rồi, những nhà cửa kiến trúc tối tân, rất tươi đẹp văn minh.

Có nhà có cửa có lời nhủ khuyên: Có người đến chuyên

lý cho chúng ta tu học nếu chúng ta đến đó, chúng ta lại được học những cái triết lý cao siêu sáng suốt hơn, thể gian. Vì một lời nói của người ta nó thanh lọc, không mê không chấp, giải tỏa cho muôn loài vạn vật. Còn chúng ta dựa đầu này nói một tiếng, dựa đầu kia nói một tí. Cho nên chung qui cũng là chuyện đã rồi không có, chẳng học được cái gì, rồi mờ luôn! Rồi hôn mê luôn! Đó, rồi đụng thể cảnh tưởng mình sáng suốt, té ra mình ngu mà không hay, mình lu mờ mà không biết, tâm thức càng ngày càng lụn bại, thụt lùi mà không biết thì rốt cuộc chẳng được việc gì.

Sửa mình tiến hóa triền miên

Thân tâm an lạc đạt duyên Phật Trời.

Chúng ta phải sửa mình để tiến hóa triền miên, chúng ta phải chấp nhận đi tới vô cùng, chớ không phải một chút đó đâu!

Thân tâm an lạc đạt duyên Phật Trời: Khi thân tâm chúng ta an lạc chúng ta mới thấy rằng: Sự thành công của Chư Phật, của Trời đã làm việc gì cho mảnh đất, đã làm gì cho cả càn khôn vũ trụ này? Đã làm việc không ngừng nghỉ. Tại sao những vị đó lại ngu sao đi làm những việc đó? Chúng ta lo đi chơi mà Ngài lo như thế à? Không phải đâu! Vì người muốn quán thông, để giải tỏa sự ám ức.

Trước kia Phật cũng là một người tại thế đang ám ức trong lòng để truy tầm chơn lý. Cho nên Ngài mới thực hành trong dũng chí để quán thông mọi sự việc. Ngày nay nếu chúng ta không chịu quán thông, chúng ta hiểu trong cặp mắt đời, hiểu trong tâm thức đời, rồi chúng ta lại lấy thực hành trong đảo lộn tình thế, cho nên con người của chúng ta là nghịch Thiên. Cho nên bị giam hãm trong bụng mẹ chín tháng mười ngày, rồi đập bụng mẹ mà đi ra, nhưng

mà nghịch Thiên đó bạn. Các bạn, chúng ta đây thuộc về loại nghịch Thiên, chỉ có tu mới thuận thiên giả tòn. Khi các bạn thuận thiên các bạn vun bồi sự sáng suốt của các bạn hướng thượng rồi, các bạn thấy thế nào? Thấy chúng ta cần đi, cần thanh nhẹ hơn, cần tha thứ thương yêu hơn để xây dựng cho một đường lối cởi mở cho chung. Đó là một cái đường thực tế. Đối với những người tuổi già, trong giờ phút sắp lâm chung nghĩ gì? Nghĩ tha thứ và thương yêu xây dựng! Muốn gặp những người bạn mà chính chúng ta đã phản trắc, chúng ta nói đôi lời trước khi chúng ta ra đi, nhưng mà không có cơ hội gặp nữa, đau khổ vô cùng.

Các bạn vào nhà thương các bạn thấy, nhấn nhủ đầu này, nhấn nhủ đầu kia trong giờ phút lâm chung, ăn năn nhưng mà đã trễ. Luật tội đã qui định, phải xa lìa, xa lìa vợ con, xa lìa chồng con, xa lìa huynh đệ, xa lìa những người thân yêu, rồi

không có cách nào cứu rỗi vì bất thông cảm mà thôi.

Cho nên chúng ta càng ngày càng thấy mến yêu cả càn khôn vũ trụ, mến yêu cả nhân loại, không có vách tường xa cách nữa. Đã dẹp tự ái rồi, không có vách tường xa cách nữa, chúng ta thương yêu tha thứ tất cả, bất cứ những gì phản trắc đến với chúng ta, chúng ta chấp nhận và thương yêu! Vì người ta đã không hiểu như ta trước kia đã không hiểu! Chúng ta đã ngu muội, chúng ta đã bị hôn mê bởi cảnh trần. Cho nên chúng ta tranh đấu rồi, chúng ta có ý hại người này, người kia, người nọ nhưng mà ngày nay chúng ta không làm điều đó dù trong đầu óc có ý nghĩ xuất hiện, chúng ta phải bài bác tức khắc. Không nên sử dụng điều đó, điều đó là điều tai hại nhất cho phần hồn làm ô nhiễm chính phần hồn chúng ta ở tương lai.

Cho nên chúng ta phải cố gắng tu học rất nhiều và

chúng ta thấy rằng chúng ta còn thiếu sót, thiếu sót là ở chỗ nào? Ông Trời hằng ngày bị người ta quở trách, nhưng mà Trời vẫn thương, vẫn ban bố, vẫn đến gần chúng nó con Ngài, hỏi tại sao? Trời Phật ngu hay là sao? Không phải ngu! Quá thương yêu vì dễ gì mà xây dựng con người và tiếp tục xây dựng cho nó thành Đạo, tức là Trời sẽ càng ngày càng sáng chói, Trời sẽ càng ngày càng lớn rộng hơn. Cho nên chúng sanh cũng vậy, chúng ta càng ngày càng thực hiện tình thương và đạo đức thì cái hàng rào an ninh của chúng ta càng ngày càng vững, làm sao mà phải lo? Không cần bận tâm đến ngoại cảnh và không cần bận tâm đến sự thù nghịch. Chúng ta phải giữ lấy thương yêu xây dựng.

Cho nên mỗi người chúng ta đều có nhiệm vụ xuống thế gian học hỏi và thực hành. Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Chúng ta hằng ngày, một ngày các bạn làm

việc tám tiếng cũng thực hành để thức tâm, các bạn đi học tám tiếng cũng thực hành để thức tâm. Các bạn lo cho thể gian tám tiếng cũng thực hành để thức tâm. Đó là bài học rõ ràng. Một bài tu học mà đã giới hạn trong tâm thức của chúng ta. Chứ không phải là muốn bành trướng được đâu, không có khả năng bành trướng! Luôn luôn bị giới hạn trong tâm thức của chúng ta. Muốn nhưng mà không được bởi vì việc làm của Thượng Đế rất cần mật! Đi một ly thì một ly, đi hai ly thì hai ly, chứ không có làm ầu được.

Cho nên tôi trên con đường tu học, cũng như bạn, tu nữa chừng rồi chán ngán, đó là các bạn thấy rằng các bạn là giới hạn, trong tu học cũng giới hạn! Mà giải tỏa cũng giới hạn tùy theo căn bản của các bạn. Mà căn bản của các bạn đã đạt được rồi thì các bạn mới thấy chân lý! Nếu các bạn đi quá trớn thì không bao giờ thấy chơn lý. Phải cho các bạn khao khát chơn lý,

các bạn mới truy tầm, lúc đó các bạn mới thấy giá trị của chân lý. Lúc đó các bạn là người bảo tồn chân lý để xây dựng, tiếp tục xây dựng trên con đường thực chất của các bạn. Lúc đó chúng sanh mới thật sự được hưởng một phần thanh quang mà do ý chí tu học của các bạn đã đón rước và phổ biến cho chúng sanh hiện tại.

Cho nên người tu Vô Vi phải cương quyết phá mê phá chấp, thấy rõ hành động bất chánh của chính mình, không sao! Chúng ta thú thật để giải tỏa vì chúng ta đã minh bạch rằng chúng ta đã luân hồi tại thế trong cảnh hôn mê, thì chúng ta cũng là một tội hồn hiện tại bị giam hãm trong tiểu thiên địa rõ rệt không hơn không kém. Đang ở tù các bạn ơi! Các bạn tưởng rằng các bạn được giải thoát rồi. Các bạn tưởng rằng các bạn đã sung sướng rồi. Không có đâu các bạn! Các bạn còn đang trầm luân trong bể khổ của nội tâm. Tâm thức

các bạn chưa mở được, vẫn kẹt!

Nói giải thoát thì nói được nhưng mà hành tới giải thoát chưa đạt! Cho nên luôn luôn thử các bạn: Lên được nhẹ rồi, phải thử, thử rồi trở lộn xuống kẹt nữa, cũng phải học. Kẹt rồi, từ bỏ cái thanh đi đụng vô cái trục rồi cũng trở về với thanh. Con đường đó các bạn phải đi. Các bạn phải cần hơi thở để sống, các bạn có chun xuống đáy giếng đi nữa cũng phải cần hơi thở để sống.

Cho nên Thượng Đế đã an bài cho tội hồn rõ rệt. Học đi con, cố gắng học. Đó, chúng ta là con của Thượng Đế, chúng ta phải học, không tránh được! Không tránh được đường lối của Ngài hoạch định và đã dự trù trước. Người nào đi đến đâu là phải đi đến đó. Mà có tu học thì phải gặp gấp hơn, phải gặp sự kích động sớm hơn để thức tâm mới là kiểm chứng được cái con đường tu

này nó chính chắn.

Còn nếu chúng ta tu mà không gặp sự kích động chúng ta không phải người tu, đường lối đó không phải chính chắn. Cho nên cái đường lối mà nó càng ngày càng dồn dập với các bạn là các bạn được cơ hội điều luyện, được nhồi quả thì tâm thức các bạn sẽ được thăng hoa!

Cho nên các bạn muốn trồng một cái cây, các bạn phải xới đất, vun bồi, kích thích nó đủ thứ, nó mới lớn mà khi nó lớn rồi, để cho nó tự vươn lên. Thì chúng ta cũng vậy, Thượng Đế cho chúng ta cơ hội bón phân đủ thứ, mài dũa đủ thứ, cắt những phần nào cần thiết thì lưu lại, không cần thiết cho nó đi luôn!

Các bạn không nên tiếc những cảnh đời mà các bạn mất. Mất là Đại Phước đó các bạn, giải nghiệp đó bạn! Cho nên chúng ta càng tu càng minh định, càng thấy

rõ luật Trời, càng thấy rõ kinh vô tự. Kinh vô tự đã xây dựng cho chúng ta vì chúng ta hướng về Vô Vi có kinh nào mà chúng ta đọc được? Những lời nào nói ra chúng ta nghe rồi chúng ta cũng bỏ và để đi lên sự thanh nhẹ hơn, tầng lớp khác.

Cho nên Vô Vi là nằm hẳn trong kinh vô tự để tiến hóa chứ không phải kinh hữu tự. Các bạn đọc bất cứ một bài nào, các bạn nghe hay rồi, các bạn thiền một thời gian thấy cái bài đó không có giá trị, vì sao? Vì các bạn đã có những bài mới, cái tâm thức sáng suốt đó của các bạn nó hiển hiện ra những bài mới thì các bạn mới có sự sáng suốt đó để phê bình những bài cũ. Các bạn làm những bài mới trong ý niệm luân đó mà lại sáng suốt hơn!

Những lời nói của tôi, những người mới tu không bao giờ tin cần được, nhưng mà tu rồi mới thấy sự tiến bộ và thấy rõ rằng mình được tiến rõ ràng, mừng thầm, nhưng mà chưa được, còn phải đi nữa.

Cho nên Đức Phật đã dày công, ngày đêm tu luyện. Ngài đã thành đạt, vẫn ngồi, vẫn tu thiền. Thành đạt thôi chớ! Thành đạt phải tu nữa. Cho nên vì đó chúng ta mới thấy rõ cái cơ Trời đã chuyển cho chúng ta tuần tự, có trật tự để tu trong chương trình tiến hóa tu học, chứ không phải là đơn giản như ta nghĩ đâu! Đơn giản như người thế gian nói tới ông Phật là được rồi, không có, không có điều đó phải học.

Nhiều người đã ôm Thích Ca nằm trong lòng nhưng mà rốt cuộc rồi cũng phải tương tàn. Bởi vì thiên lực, địa lực, tâm lực. Đó, là ba cái lực đó hút chúng ta. Nếu

mà thiên lực chúng ta vun bồi nhiều, thì chúng ta thấy tiến dễ dãi ngay trung tim bộ đầu nếu chúng ta vun bồi ít thì tâm lực với địa lực nó hút chúng ta. Tâm lực là gì? Dâm dục!

Con người có sự dâm dục mà dâm dục hướng đâu? Khi dâm dục là hao phí, khi mà hao phí rồi thì ai hút? Địa lực hút, phần âm nó hút các bạn, càng ngày càng xanh xao, yếu ớt, vàng vọt, không có tiến triển nổi, mất hết tâm thần, càng ngày càng suy yếu, hỏi các bạn đi đâu trong giờ phút lâm chung, chứng minh cho các bạn biết quỷ sứ nó hút chứ gì! Hết, không còn lực lượng nữa! Thì cái lực lượng nào mạnh hơn bạn một chút là có quyền chỉ huy bạn rồi. Còn đảng này chúng ta còn sống, chúng ta phải cố gắng vun bồi tam lực thống nhất hướng về thiên lực. Lúc đó chúng ta mới thấy có cơ hội chiến thắng rõ rệt, cho nên sức mạnh chúng ta có sẵn, khí giới có đầy đủ

rồi mà không biết sử dụng, rồi cũng bỏ chạy chứ chả làm được gì?

Cho nên chúng ta phải bình tâm xét, Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta đầy đủ trong một lượt. Những cái gì văn minh tại thế này đã và đang có trong khối óc của các bạn, vẫn tiến được. Chứ không phải văn minh này có mà các bạn theo chưa kịp. Nhiều bạn nói, Trời ơi! Văn minh bây giờ nó phát triển như vậy, tôi theo chưa kịp, không đâu! Ai mà làm vật chất đó phát triển, ai đã sản xuất cái món quà đó, có phải tâm linh, có phải khối óc không? Khối óc vẫn đương sinh, nó mới là chủ sử dụng nó. Tại sao nói tôi theo không kịp? Vì tôi lười biếng! Phàm ngã tôi nó lẩn áp chơn ngã của tôi thành ra đâm ra tôi theo không kịp rồi tôi bận rộn hưởng hạ thay vì hưởng thượng!

Nếu tôi hưởng thượng, thì tôi còn có nhiều cái
thiên liêng tốt đẹp hơn, tại sao tôi phải lo?
Các bạn thấy người tu bây giờ càng ngày
càng sống đơn giản! Các bạn ăn chay không có nhiều
đồ, nhưng mà cũng vẫn đủ sức khỏe. Do gì? Do sự
công phu, hỏi ai giúp bạn? Thanh khí điển của Trời
Phật đã ân ban. Mà bạn chưa biết tận hưởng thì các
bạn mới thấy rằng: Ô, tôi ăn chay con người tôi phải
yếu! Không phải đâu!

Vì các bạn lười biếng và không ăn món quà chính thức
của Thượng Đế ân ban cho các bạn. Chỉ thực hành cái
Pháp Luân Thường Chuyển, có cái pháp luân chiếu
minh hỗ trợ cho tâm thức các bạn sức khỏe dồi dào
mà các bạn không biết hưởng thì đâm ra chán ngán!
Một chút thôi! Sai một ly đi một dặm. Cái tội tham ăn
nó lôi cuốn các bạn đi về đâu? Thấy rõ cái bệnh hoạn
tương lai của chính mình gây ra, còn phải gánh vác cái

cảnh động loạn nữa, chứ không phải bao nhiêu đó là đủ đâu.

Các bạn xoay đủ chiều hướng, múa như Ngô Không, rốt cuộc rồi các bạn phải qui tòng ý của Thiên Địa thấy rõ rồi, không chạy khỏi được đâu. Luật Trời là luật Trời, các bạn có giải cách mấy cũng chỉ tới đó mà thôi. Tôn Ngô Không là cao là hiểu, nhưng mà Ngài còn phải qui hàng Phật Pháp, 72 phép màu còn phải qui hàng một pháp: “Thanh Tịnh và Sáng Suốt!”

Cho nên các bạn phải thấy cái điều quan trọng trong đường lối tu học, mọi người phải thức tâm và sớm thực hành, giữ lấy tâm thân ổn định nhiên hậu mới đạt thành. Nếu mà tâm thân các bạn còn xáo trộn nữa thì các bạn mất hẳn đức tin. Lúc đó không bao giờ tiến được.

Tuổi trẻ luôn luôn muốn xây dựng cho xã hội, muốn xây dựng cho đất nước, nhưng mà làm sao bây giờ? Tam lực, thiên lực, tâm lực, địa lực không điều hòa làm sao xây dựng? Xây dựng cho ta chưa được, làm sao xây dựng cho người khác? Nhưng mà hô hào đủ thứ, rớt cuộc rồi các bạn làm được gì?

Cho nên chúng ta phải khổ hạnh và chúng ta đã có những gương lành. Những người đã nắm được quyền chính trị trong tay, nhưng mà cũng buông bỏ lo tu, để trở về với sự thông minh sáng suốt đời đời mới xây dựng cảnh đời đời, trong sự mong muốn đại nguyện của mọi cá nhân.

Cho nên chúng ta không làm gì hơn những người đi trước, chúng ta không vượt sự văn minh của những người đi trước. Chúng ta phải chấp nhận điều đó và học điều đó. Nếu chúng ta không chấp nhận không bao

giờ học được. Cho nên cơ tu học hiện tại của chúng ta là đi trở về Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp Siêu Văn Minh, không phải là sự trì trệ. Các bạn đừng thấy đó là sự trì trệ, sự lạc hậu. Không! Mỗi người đã tu học và đã thành đạt thấy rõ. Nội cái ý thức về văn chương, ý thức bạn cũng vẫn bừng sáng và tiến hóa.

Các bạn đã học biết bao nhiêu năm, đạt được bao nhiêu chữ nghĩa? Ngày nay các bạn thu gọn những văn chương, cấu trúc, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, các bạn thấy rõ: Cái việc làm của chúng ta còn trì trệ, chưa đứng đắn! Trong lúc các bạn được đi lên Bên Trên rồi các bạn mới thấy rõ, việc làm của người ta còn nhiều hơn chúng ta, tròng giang đại hải mà người ta làm rất gọn ghẽ, không phải như chúng ta, chúng ta luôn bề bộn đủ thứ nhưng mà gặt hái chẳng có bao nhiêu. Cho nên mấy chục năm làm việc của mọi người, mọi gia đình, ồn ồn ào ào không

biết bao nhiêu, rớt cuộc gặt hái chẳng được bao nhiêu thanh diễn. Cho nên chúng ta tu học rồi, chúng ta thấy rằng tu nhiều giờ, bao nhiêu giờ? Một giờ, hai giờ là thấy chán rồi. Nói tại sao tôi không có diễn? Tại vì tôi lười biếng, tôi không chịu thực hành làm sao tôi trách móc Trời Đất được! Cho nên cái tội của chính tôi, cho tôi đầy đủ, cho tôi có sẵn hết, không thiếu một cái gì, nhưng mà tôi không biết sử dụng mà thôi. Còn nếu tôi biết sử dụng tôi đi thì việc gì nó cũng trôi chảy.

Cho nên ở thế gian vật chất đã tiến hóa, tạo thành cái máy cho các bạn chơi, nhưng mà các bạn chơi không đúng cách, cái máy đó không bao giờ gặt hái kết quả tốt. Ngay cái máy chụp hình thôi, các bạn sử dụng sai một chút xíu thì cái ảnh nó cũng mờ rồi. Đừng nói chuyện khác, đừng nói trật tự trong tâm thức của các bạn, tư tưởng của các bạn, đạo đức của các bạn. Mà đạo đức các bạn không có trật tự thì đạo đức không có

giá trị, không bao giờ tiến được.

Cho nên chúng ta phải nhìn nhận điều sai quấy trì trệ của chúng ta, nếu mà chúng ta hiểu được điều sai quấy của chúng ta thì mau mau lập lại trật tự, đừng cho chúng ta là người trí thức, đã học rất nhiều, rất cao, chưa đâu các bạn! Ông Trời còn phải học kia mà, các bạn được bao nhiêu? Cho nên thấy rõ chúng ta rất hồ thẹn. Chúng ta tưởng rằng chúng ta là cao hơn mọi người, nhưng mà rốt cuộc phải nhìn nhận chúng ta thua cát bụi.

Chúng ta chê cát bụi, nhưng mà thân xác này một ngày nào phải nhờ cát bụi che đậy, nó mới bớt hôi tanh đó các bạn. Cho nên phần hồn của các bạn cũng vậy, không nên giam hãm trong bùn nhơ nữa. Bùn nhơ là các bạn phải xuống Địa Ngục, các bạn sẽ hưởng sự hôi tanh, khốc lóc!

Rỏ ràng, hằng ngày chúng ta làm điều lành, làm điều tốt, tâm thức lại được an nhẹ, mà chúng ta làm điều xấu, nghĩ sai cho người khác thì tâm thức chúng ta bị giam hãm, nặng nề vô cùng, thiếu hòa đồng!

Hỏi chứ những danh xưng của chúng ta để sử dụng gì tại thế đây? Ứng dụng được không? Bạn cũng nhìn nhận rằng, không xài được! Những cái gì của tôi hiểu biết đều xài không được và những gì tôi đã làm ra không xài được. Chỉ có thanh tịnh và sáng suốt mới là hành lý của tôi để trở về với nguồn cội sáng suốt. Cho nên mọi người chúng ta ai cũng có nhiệm vụ của họ, ai cũng có một trình độ tu học, nhưng mà khi chúng ta tu học thì chúng ta phải tìm ra và nghiên cứu rõ rệt hơn. Chúng ta đã đi học văn để hiểu nghĩa mà ngày nay có chữ “NGHĨA” không mà hiểu chưa xong. Nghĩa vợ chồng cũng chưa hiểu hết, Nghĩa cha con cũng bắt

minh. Tội nghiệp vô cùng!

Mình một mình ngồi thanh tịnh rồi nghiền ngẫm, mình chưa hiểu được gì? Chuyện Trời Đất càng lu mờ thêm, vì chúng ta nung nấu cái bản chất tánh hư tật xấu, làm sao chúng ta hiểu được nguyên lý của Thiên Cơ. Chúng ta đang ở trong cái bánh xe của Thiên Cơ, đang tiến hóa mà không hiểu đứng vào vị trí nào đây? Rồi đâm ra chê với khen, lý luận đủ thứ, tự giam hãm phần hồn, thiếu sáng suốt, ngu muội mà không hay, cho nên tội hồn rõ ràng!

Các tôn giáo cũng xác nhận rằng: Tội hồn, sanh ra ta đã là một cục tội và đi rửa tội. Rất sáng suốt, minh định cho chúng sanh thức tâm nhưng mà chúng ta còn chưa thức tâm. Các bạn ra đời, nếu các bạn là một người Thiên Chúa Giáo thì các bạn phải đi rửa tội, một tội hồn chưa hoàn tất đó

bạn. Chứng minh cho các bạn biết ra đời mà ý thức được cảnh địa ngục, tội lỗi và chứng minh cho các bạn rằng một tội hồn, một cục tội, phải đi rửa tội. Đó, cho nên chúng ta tu đây mỗi đêm chúng ta thanh lọc, mỗi đêm chúng ta rửa tội. Các bạn làm pháp luân thường chuyển lấy thanh khí điện của càn khôn vũ trụ, để rửa tất cả ngũ tạng, tâm linh của các bạn, khai thông nhâm đốc mạch. Đó, có phải rửa tội không?

Đem lại cho các bạn mỗi thời công phu mỗi chút sáng suốt. Đó, có phải rửa tội rồi phải sáng suốt! Chứ rửa tội rồi còn ngu muội đấu tranh bất chánh thì rửa làm gì? Chúng ta từng quỳ lạy Thượng Đế để làm chi? Để chuộc tội! Mà còn lại gia tăng tội thì quỳ lạy để làm gì? Ý thức của chúng ta ở đâu? Tâm linh chúng ta ở đâu? Chẳng lẽ chúng ta là con thú sao? Ta là con người thì phải ý thức việc chúng ta làm, chúng ta phải thấy rõ. Chúng ta đâu quỳ

lay người phạm đâu! Chúng ta quỳ lay Thượng Đế, chúng ta phải ý thức. Chúng ta làm điều đó để hữu ích gì cho ta và hữu ích gì cho cả càn khôn vũ trụ?

Diều thứ nhất, chúng ta muốn thực hiện đại nguyện của chúng ta là cứu độ, thực hiện tình thương và đạo đức, quỳ lay để dẹp tự ái của chúng ta, mở rộng để đón rước thanh quang điện lành trong tâm thức đem lại sự tươi sáng trong chu trình học hỏi của cuộc hành hương hiện tại mới là người tu học! Còn nếu mà các bạn tu học mà nay học mai phản, rồi các bạn đạt được cái gì? Chắc chắn dung điểm đó là dung điểm đau khổ của chính các bạn! Có bài không học, có đường không đi, có việc không làm! Thì chúng ta người trật tự là trật tự chỗ nào? Làm người yếu hèn thì có chứ. Phải nhìn nhận điều đó để sửa tâm sửa tánh! Cho nên chúng ta mỗi người đều có ở trong sự sai lầm chớ không nên nói rằng tôi toàn

hảo! Nếu toàn hảo thì đâu bị giam hãm trong thể xác. Chưa toàn phải học phải cần xây dựng lẫn nhau trong chu trình tiến hóa.

Những gì gặt hái được chúng ta công khai nghiên cứu, những gì sai lầm của chúng ta cũng công khai, lại được trong bạn Đạo giúp đỡ xây dựng. Một người nghiên cứu chưa đầy đủ, 10 người nghiên cứu đầy đủ, trăm triệu người nghiên cứu mới có giá trị. Thì trong cái cơ tu học của chúng ta, mọi người phải tự hành triễn. Tôi đã nói tự tu tự tiến, không bị lợi dụng bởi một ai, các bạn làm chủ cái Pháp, không phải Pháp là chủ của bạn. Rõ ràng như vậy!

Cho nên không có thể bị một lý do gì mà thiên hạ xuyên tạc và làm cho ý chí các bạn lung lay. Đòi ra đòi, đạo ra đạo, phân minh rõ rệt, con người phải lập

hạnh hy sinh. Người tu trước phải hy sinh cho người tu sau và đem những cái gì, thực chất mình đạt được truyền bá giúp đỡ cho mọi người, để mọi người thấy rõ đường đi và mức tiến sẵn có của chính họ. Chứ không phải dựa vào ai, không phải cầu xin ai giúp đỡ vì Trời Đất đã giúp đỡ chúng ta và hằng hữu trong ta, ngày đêm hằng hữu trong ta, có sự cấu trúc của càn khôn vũ trụ mới đưa cho các bạn hít vô và thở ra trong nhịp thở công bằng của càn khôn vũ trụ! không phải là không có đâu bạn.

Nhiều người trách ông Trời không công bằng! Thượng Đế rất công bằng. Cha các bạn trong gia đình cũng đã và đang thực hiện những sự công bằng của các con. Huống hồ gì Thượng Đế không biết làm điều này! Mẹ của các con cũng phân minh tất cả những gì cùng tận khả năng của người để ban bố cho con người. Huống hồ gì Đức Mẹ thế giới không biết làm điều đó. Cho

nên các bạn đừng sai lầm mà quên Trời quên Phật!
Rốt cuộc gặt hái sự đau khổ mà thôi!

Hôm nay cũng có duyên lành được tái ngộ các bạn nơi đây, tôi biết nói gì hơn những gì trong kinh nghiệm tu học của chính tôi thôn thức, chính tôi đem ra đóng góp đây, có những điều sai quấy các bạn cứ thẳng thắn phê bình nơi tôi và chúng ta đồng học đồng tiến! Cần phải học nhiều, cần phải nhận tất cả những sự kích động và phản động ở nơi đâu đến để thử lòng chúng ta để thấy sự thanh tịnh chúng ta đã được hay không!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên